

MEKTUPLARIM KANATLARIM

1898 yılında İstanbul'un en güzel semtlerinden birinde Fatih'te doğduğumda, İstanbul en güzel baharlarından birini yaşıyormuş. Her tarafta rengârenk laleler Suriçini süslerken, nazik ve ince bedeni benim varlığımla hastalığa yakalanan anneciğimin son dileğiyle adım Lale olmuş.

Annem beyaz tenli, ince bedenli, sarı ile kıızıl arası saçlarıyla tam bir Boşnak kızı. Babam Posta Nazırlığında çalışan bir postacı. Annemler, Balkanlarda yaşanan karışıklıklar ve Türklere yapılan eziyetler sonucu İstanbul'a göç etmiş ancak akrabalarının çoğu orada kalmış göçmen bir ailenin tek kızı. Annem, Balkanlarda kalan kardeşleri ile haberleşebilenin tek yolu mektuplar olduğu için Livno'da yaşayan Derviş dayımla mektuplaşır böylece onunla haberleşip dertleşirlermiş. Yine Derviş dayımdan gelen bir mektup ile tanışmışlar babamla. Babam, anneme hasret kaldığı ağabeyinden mektuplar verirken gönlünü de anneciğime vermiş. Çok geçmeden postacı Fehmi Efendi ile Leyla Hanım büyük bir sevgiyle birbirlerine bağlanıp evlenmişler.

Annem soğuk ve rüzgârlı geçen her İstanbul kışında öyle çok hastalanırmış ki neredeyse bütün kışı hasta yatağında geçirirmiş ve bana hamile olduğu kış yine çok hastalanmış. Evimizden doktorlar eksik olmamış. Öyleki ne annem için ne de annemin karnında gelişememiş bir bebek olan benim için ümit yokken canım annem 1898 yılının Nisan ayında beni dünyaya getirip kendisi dünyadan ayrılmış. Ben gözlerimi umuda açarken, anneciğim gözlerini dünyaya kapamış. Annesiz bir kız çocuğu nasıl nazlı, nasıl masum, nasıl kimsesiz büyürse ben de öyle büyüdüm. Babasıyla büyüyen bir kıza göre erkeksi tavırlarım olmasına rağmen utangaç, naif ve annem gibi güçsüz bir bedene sahiptim. Mahallede çocuklarla pek anlaşamaz kendi başıma oyun oynardım. Aslında kız ve erkek bütün çocuklara sinir oluyordum. Çünkü onların anneleri vardı benim yok. Çocuklar annelerinin elinden tutup geziyorlar ben ise kimsesizdim. Bu yüzden hırçındım bütün çocuklara karşı. Ama Ali başkaydı, sadece Ali'yi seviyordum onların içinde. Tek arkadaşım oydu. Bizim evin karşısında oturuyordu Ali. Ben gibi utangaç bir çocuk olduğu için kendimden bir şeyler buluyordum belki de. Onunla vakit geçirirken annesizliğimi unuturdum. Sokakta oyun oynarken annesinin bizim için hazırladığı şekerli yoğurdu yerken hayatımın en lezzetli yemeğini yediğimi düşünürdüm. Şimdi bunları yazarken bile şekerli yoğurdun tadı ağızımda, huzuru yüreğimde.

Babacığım çok güzel yemekler yapamazdı, ara ara temizlik, çamaşır ve yemek için evimize gelen komşu Hacıanne de iyice yaşlandığı için güzel yemekler yapamıyordu. Her yaz Yalova'dan İstanbul'a gelen halamlar ve babaannem ile sessiz evimiz, güzel yemek kokuları ve neşe ile dolardı. Naciye halam bana hiç kıyamaz her istediğimi yapardı. Onun yanında Yalova'da yaşamam için babamı ikna etmeğe çok uğraştı. Babam ne beni gönderir ne de çok sevdiği işini bırakıp gitmeyi düşünürdü. Annemden sonra bütün hayatı ben ve işi olmuştu. Posta dağıtmak, gurbetten sılaya sevgiyi, cephelerden hasreti ulaştırmak ve Posta Nazırlığının kıymetli bir çalışanı olmak mutlu ediyordu babamı. İşini öyle seviyordu ki aynı odada otururken bana mektuplar yazar gönderirdi. Hiç görmediğim, kokusunu bile alamadığım annecim mektuplar yollardı bana cennetten. Uzunca bir yıl gerçekten annemden geliyor sandığım mektuplardı bunlar. Babam koskoca postacıydı tabiki annemin mektubunu getirebilirdi bana, en uzak Yemen'den Mısır'dan mektuplar geliyor cennetten mi gelmeyecekti, çocuk aklım bilmiyordu ki mektupların bile ulaşmadığı yerdeydi annem. Akşam kucağına sokulup nazlanmaya başladığımda koyun cebi dediğimiz ceketinin iç cebinden küçük bir mektup çıkarır, bana verir, annen seni çok özlemiş der, gözyaşları içinde annemin ben doğmadan benim için yazdığı mektupları okurdu. O okurken yüzüne hiç bakamaz, boynunun altına sokulur gözyaşlarımı saklardım. Ben uyurken işe gitmek için ayrılan babacığım küçük zarfların içinde notlar, mektuplar bırakırdı başucuma. Babacığımla iletişimimiz böyle küçük not kâğıtlarına yazılmış mektuplar ile daha keyifli hale geliyordu. Annemin ölümünden sonra suskun bir adam

olan babam için mektuplar bir haykırış olmuştu. Babamdan kalan bir alışkanlık olsa gerek benim içinde öyleydi. Okuma ve yazmayı öğrendiğimden beri cennetteki anneme mektuplar yazıyor, onunla konuşuyor, o yanımdaymış gibi hissediyordum. Utangaçlığımdan dolayı konuşarak kendimi ifade edemezken mektup yazarken bülbül gibi şakıyordum. Yalova'daki babaanneme, Naciye halama hatta hala Derviş dayıma mektuplar yazıyordum. Mektup benim için Alâeddin'in sihirli halısı gibi olmuştu. Biniyordum beyaz kâğıtların üstüne, uçuruyordu beni mektup yazdığım kişinin yanına. Ali ile mektuplarımızda böyle başladı. Ben ona küçük kâğıtlara duygularımı yazıyordum o da bana. Hiç gözlerimizin içine bakıp, yüz yüze konuşamadıklarımızı bile birbirimize mektuplar ile anlattık. İlk mektuplar hala elimde, üstünde acemice, ilk el yazımla yazılmış kelimeler, çiçekler, böcekler sonra sonra kalpler kalpler, ayrılık, ayrılık, gurbet, özlem aşk...

Köklü çınar Osmanlı 'nın son yaprakları olmak bize zor bir çocukluk ve gençlik yılları yaşatmıştı. İsyandar, savaşlar, ayrılıklar içinde büyümüşük. Alilerin tabakhane dükkânları vardı. Ali zamanının çoğunluğunu burada çalışarak geçirirdi. Onunla görüşebildiğim ve konuşabildiğim tek yer, her gün birbirimize yazdığımız mektuplardı. Akşam loş yanan çıranın altında yazdığım mektuplarda anlatırdım kız lisesinde yaşadıklarımı, o da bana anlatırdı dükkânda olanları. Aynı sokakta karşılıklı evlerde yaşasakta sürekli bir araya gelip görüşmemiz mümkün değildi. Çünkü büyümüşük biz, artık eskisi gibi el ele tutuşup mahalleyi dolaşamazdık. O zaman mektuplarımızda buluşurduk. Çocukluğun didişme mektuplarının yerini, gençliğin sevda mektupları aldığında biz küçük sevdamız büyüktü.

Avluda eski bir su kuyusu vardı. Ali ile mektuplarımızı buraya koyardık. Hava karardığında ben ona yazdığım mektubu su matarasının içine koyup aşağıya sarkıttım. Ali'de sokakta sesler kesilip el ayak çekildiğinde usulca bizim avluya girip matarayı çeker, benim mektubu alır, yerine kendi mektubunu koyardı. Sonra ben gidip kuyunun başına ipleri asılır, kuyudan Yusuf'u beklermişçesine mektubumu çekerdim. Yine bir gün çektim kuyudan hayatımın Yusuf'unu, mektubum. Bu defa mektubunda yarın beni ikinci vakti kayıkhane bekleyeceğini yazmıştı Ali. Ertesi gün bir bahane ile kendimi kayıkhane buldum. Ali benden önce gelmiş denizi seyrediyordu dalgın dalgın. Yaklaştım ona, dönüp gülümsedi ama Ali'nin dalgınlığı geçmemişti, yüzünde bir hüzün.

-Sandala binelim mi?

-Olur, dedim sevinçle...

Sandalcı yaklaştı ben bindim sonra Ali. Konuşmadan boğazda dolaşıp güneşin sular üzerindeki ışılatışına bakarken bir mektup ile en sevdiğim badem şekerlerinden tutuşturdu ellerime. Mektubu eve vardığımda okumamı istedi. Eve dönüp mektubu okuduğumda Ali'nin neden mahzun olduğunu anlamış ve okuduklarım karşında ben de mahzun olmuşum. Ali Çanakkale cephesine gideceğini, belki bir daha görüşemeyeceğimizi söylüyordu. Ali mektubunda her ayrıntıyı yazmıştı. Çanakkale'ye gittiğinde bana mektup yazmaya devam edecek, babamın aramızdaki durumumu bilmemesi nedeniyle mektupları annesi Aliye teyze aracılığıyla bana ulaştıracaktı. Bende mektuplarımı Ali'nin annesine verecek o da Çanakkale'ye, cepheye postalayacaktı. Böylelikle Ali ile tek iletişim kaynağımız kesilmemiş olacaktı.

Bütün mahalle ve ben Ali'yi bir akşamüstü Çanakkale'ye yolcu ettik. Her şey Ali'nin planladığı gibi oldu. Mektuplar sayesinde iletişimimiz hiç kesilmedi. Ali'den gelen her mektupla dehşete kapılıyor cephede yaşanan kahramanlık hikâyelerini, imkânsızlıkları ve şehit haberlerini okudukça ağlıyordum. Daha 13, 14 un de çocuklar vardı cephede, ağzı süt kokan anne kucağından vatan aşkıyla çıkıp gelen. Bir kuru ekmek, bir üzüm hoşafıyla günlerce mücadele ediyorlardı ama hiçbiri şikâyetçi değildi hallerinden. Bunları okudukça her ekmek, her sıcak aş boğazımda düğümliyordu.

İngilizler donanmalarının yıgmışlardı yarımada. Çanakkale geçilirse İstanbul düşer, İstanbul düşerse vatan düşerdi. Büyük bir imanla, cesaretle vatani savunan bütün askerler bunun farkındaydı. Çok çetin çarpışmalar oluyor, büyük kayıplar veriliyor ama Çanakkale geçilemiyordu. Ali'nin mektuplarından sanki cepheymişim, bende onlarla birlikte mücadele ediyormuşum gibi hissediyordum. Konyalı Şener'i, Sivaslı Muhammet'i hepsini anlatıyordu. Sanki tanıyordum onları. Hem öksüz hem yetim Şener, daha 14 ünde bir cengâver, yorulmak nedir bilmeyen, şehitlik aşkıyla yanan bir delikanlı. İstanbul üniversitesinde okuyan Yavuz, okulunu bırakıp cepheye koşan bir öğrenci. Ali'nin mektupları sık sık gelmese de uzun uzun yazdığı için bütün bunları anlatabiliyordu bana. Dertleşiyor, konuşuyorduk mektuplarla. Çanakkale'ye gideli bir seneyi geçmişti ki Ali'nin mektupları gelmez oldu. Aylarca mektup gelmedi, her gün Ali'nin bir mektubunu, bir haberini almayı bekliyordum. Ama yoktu. Aylarca bekledim güçsüz bedenim dayanamadı ve sonunda hastalanıp yataklara düşmüştüm. Babacığım annemi beklediği gibi başucumda bekledi iyileşmemi, hayattaki tek mutluluk kaynağı beni de almaması için Allah'a dualar etti. Ali'nin son mektubunun ardından 14 ay geçmişti ki babacığım bir mektup tutuşturdu avuçlarıma. Ali'den geliyordu mektup ama onun el yazısı değildi, kâğıdı, zarfı, pulu, damgası, her şeyi Ali'nin mektubu ama yazısı Ali'nin yazısı değildi. Anlatıyordu yine cepheyi, çetin geçen mücadelelerini, düşmanı nasıl yendiklerini, savaş gemilerinin boğazı geçmesine asla izin vermediklerini anlatıyordu. Düşmanla aynı şartlarda savaşmalar da iman güçleri sayesinde düşmana galip geleceklerini söylüyordu. Çok kayıplar vermişlerdi, şehit düşenlerin gülerek şehadete yürüdüklerini, yaralananların cepheden bir an olsun ayrılmayı istemediklerini yazıyordu. 19. Tümenin komutanı Mustafa Kemal adında bir Yarbay dan bahsediyor, onun bütün orduyu cesaretlendiren çakmak çakmak gözlerinden, şefkat dolu, korkusuz yüreğinden bahsediyordu. Bu mektubun son mektup olduğunu, bir daha yazamayacağını belirterek son veriyordu mektubuna.

Ali'nin mektubu bana biraz iyi gelmiş, ayaklanmışım. Onun anlattığı kahramanlık hikâyelerinden sonra hiçbir şey yapmadan günlerimi geçirmenin, cepheye mücadele eden bütün gençlere haksızlık olacağını düşünüp ülkem için daha yararlı şeyler yapmaya karar verdim. Bu amaç beni güçlendirdi iyileştirdi. Günler böyle geçip giderken babacığım bir gün elinde bir görev emriyle döndü eve. Ruslara karşı doğuda açılan cepheden Payitah'ta bilgi ulaştırarak telgraf hattı için Erzurum'da görevlendirildiği yazıyordu emirde. İstanbul'u nasıl bırakıp gidecekti, Annemin ölümünden sonra Yalova'ya ata toprağına bile gitmemişti. Ama bu görev önemliydi, vatan söz konusuydu, gitmeliydi. Yanımıza birkaç eşya alıp hemen yola koyulduk Sirkeci'den kara trene binerek günler sürecektir olan yolculuğumuza koyulduk. Ali'ye ulaştıramayacağımı bile bile yolculuğumuz boyunca Ali'ye mektup yazdım. Şimdiye kadar hiç görmediğim Anadolu'yu anlattım. Coşkun akan ırmakları, göz alabildiğince uzanan bozkırları, engin yüce dağları, gariban müşfik Anadolu köylüsünü yazdım ona.

Erzurum küçük bir Anadolu şehri. Medeniyetlerin başkentliğini yapmış vakur duruşlu insanlarıyla sıcak ama iklimiyle bir o kadar soğuk bir şehir. Erzurum'da Ali den mektup ve haber alamıyordum ama radyodan Çanakkale'de çok çetin çarpışmaların yaşandığını, çok şehidimizin olduğunu duydukça yüreğim daralıyordu. 1915 yılı Mart ayında İngiliz donanması Türk askerleri tarafından tek tek Çanakkale Boğazı'na gömülmeye başladığında savaşın seyri değişmiş ve Çanakkale'nin geçilemeyeceği anlaşılmıştı. Çanakkale'de Türk askerleri yedi düvelle savaşır zafer elde etmiş Çanakkale Boğazı'ndan geçirmemişti düşmanı. 1916 yılının Ocak ayına kadar süren savaşlarda Mustafa Kemal ve birlikleri İngiliz ordusunu hezimete uğratmaya devam etmiş, Çanakkale'nin geçilemeyeceğini anlayan İngilizler ve Fransızlar mağlubiyetle ayrılmaya başlamışlardı. Zafer, necip Türk milletinin olmuştu. Çanakkale Zaferi'nin tüm dünyada çok önemli sonuçları oldu. İstanbul kurtuldu, vatan kurtuldu, Türk milleti için büyük bir moral kaynağı olan Çanakkale Zaferi'nin ardından çatırdamakta olan Rusya'da Bolşevik İhtilali'nin gerçekleşmesi ile Rusya kendi iç işlerine yöneldi. Böylece

babamın Erzurum'daki görevi azaldığından yeniden İstanbul'a dönmeye karar verdik. Erzurum'da geçen onca soğuk kış günlerinden sonra İstanbul'a dönmek bana heyecan veriyordu. Belki Ali de şehit olmadıysa dönmüştür İstanbul'a. Onun şehit olduğunu düşünmek acıtiyordu içimi. Ama yine de vatani için canından vazgeçmiş olması gurur vericiydi.

İstanbul'a günler süren aktarmalardan sonra varabilmıştik. İşte yıllar sonra şehrimde ve mahalleimdeydim. Evimiz bıraktığımız gibi duruyordu dar sokağın köşesinde. Biz Erzurum'dayken Hacıanne ilgilenmişti evimizle. Eve ulaştığımızda akşam olmuştu bile. Eve girdiğimde ilk işim yukarı çıkıp Ali'nin odasının ışığının yanıp yanmadığını kontrol etmek oldu. Evet, Ali'nin odasının ışığı yanıyordu, körsek, titrek gaz lambasının ışığında bir gölge gelip gidiyordu odanın içinde. Acaba o muydu? Pencereden yansıyan silüet. Hemen Ali'yi görmeliydim. Koşarak merdivenlerden inip sokağın karşısına geçtim Alilerin kapıyı çaldım soluksuz. Açıan annesi Aliye teyzeydi, ne kadarda yaşlanmıştı. Yemenisinden dökülen saçları beyazlamış, yüzü çizgi çizgi kederlenmişti. Ben konuşmadan gözlerimle sordum Ali'yi, Aliye teyze de konuşmadan yukarı kattaki Ali'nin odasını işaret etti kederli başıyla. Koşmaya takatim kalmamıştı titriyordu dizlerim. Ali odasındaydı, birazdan bir ömür gibi geçen uzun yıllardan sonra onu görecekdim. Merdiveni çıkıp onun odasına yöneldiğimde kapının açık olduğunu ve önünde birinin beni beklediğini görüyordum, karanlıktı seçemiyordum. İyice yaklaştığımda gaz lambasının loş ışığında Ali'nin her zamanki güleç yüzünü seçebiliyordum. İşte burada, karşımdaydı, yaşıyordu, zaferi kazanıp dönmüştü. Koştu, yılların hasretiyle boynuna sarıldım ama Ali bana sarılmıyordu. Neden sarılmıyordu? Özlememiş miydi sevdiğini?

Ne kadar öyle kaldığımı hatırlamıyorum. Zaman durmuştu o an. Dakikalar sonra çözdüğümde Ali'nin boynundan kollarını Ali'nin acı içinde kıvrandığını fark edebilmişim. Bana sarılamamıştı çünkü kolları yoktu, bedeni ince bir dal gibi kalmıştı. Çanakkale Zaferi'nin gazisi olmuş iki kolunu mayın patlaması sonucu kaybetmişti. Bu yüzden son mektubundaki yazı kendi yazısı değildi, başkasına yazdırmıştı ve başka mektup da yazıp gönderememişti bana, şimdi anlıyordum bunu. Bütün akşam anlattı bana her şeyi, Ali anlatıyor ben hıçkırıklar içinde dinliyordum. Feda olsun kollarım diyordu. Keşke şehit olsaydım diyordu. Geri kalan ömrünü bağımsızlık için vatan için harcaacağını söylüyordu. Her gün bir araya gelip ülkemizin içinde bulunduğu işgal durumundan kurtulmak için neler yapabiliriz diye konuşmaya başlamıştık. Direnişlere katılacak bağımsızlığımızı kazanıncaya kadar mücadele edecektik. En büyük silahımız mektuplar ile işe başlamaya karar verdik, Ali'nin Çanakkale Zaferi'nden tanışık olduğu ve kahramanlık hikâyelerini anlattığı Mustafa Kemal'e ve diğer komutanlara mektuplar yazarak içinde bulunduğumuz durumu anlatarak onların direnişlerine katılacak destek verecektik. Ali ile aramızdaki sevda bağımsızlık aşkına dönüşmüştü. Mustafa Kemal'e mektuplar yazıyor telgraflar gönderiyor onu ve arkadaşlarını kutlu yürüyüşlerinde desteklediğimizi, her an vatan için verilecek göreve hazır olduğumuzu bildiriyorduk. Canım babacığım telgraflarımızı göndermemizde yardımcı oluyor, bizi yüreklendiriyordu. 1918 yılının Kasım ayında İstanbul Boğazına demirlenmekte olan İtilaf Devletleri gemilerinin amacının İstanbul'u işgal etmek olduğunu Mustafa Kemal'e telgraf ile bildirmek bizim işimiz olmuştu. İstanbul işgal edildiğinde Mustafa Kemal Yıldırım Ordular komutanlığından dönüyordu. Mustafa Kemal'in dediği gibi "geldikleri gibi gideceklerdi". Ama gitmelerini sağlayacak olan bizlerdik. Bu nedenle Meclis-i Mebusan'da milletvekili olan vekillere mektuplar yazarak işgalin haksız olduğunu, ülkenin içinde bulunduğu durumdan kurtulması için vekillerin bir şeyler yapması gerektiğini anlatıyorduk. Taraflı yayınlar yapan ve İngilizleri destekleyen İstanbul basınından gazetelere, mektuplar göndererek yaptıklarının ülkeye ihanet olduğunu vurgulamaya çalışıyorduk. Gösteriler organize ederek işgali protesto etmek için okuldan ve çevremizden insanlara mektuplar yazarak, durumu anlatıyor, teşkilatlanmamız gerektiğini söylüyorduk. Çocukluğumdan beri insanlarla iletişimimde en önemli araç olan mektuplar bu defa bağımsızlığımızın kazanılması, vatanın savunulmasında aracı oluyordu.

Ali'nin kolları yoktu yazamıyordu ama kanatları vardı; mektupları... O söylüyor ben yazıyordum. Vatan söz konusu olunca bir ırmak gibi çağlıyor, sular gibi akıp gidiyordu satırlar. Yıllarca uzakları yakın eden mektuplar sayesinde savaşımlardan yorgun düşmüş Türk milletini direnişe çağırıyorduk. Başarılı da olmuştuk. Mektup gönderdiğimiz her kişiden olumlu yanıtlar aldıkça umutlanıyorduk. Milli mücadele başlıyordu. Mustafa Kemal ve arkadaşları bağımsızlık ateşini yakmışlar, Ali, ben ve babam bu ateşin sönmeden parlaması için canımızla kanımızla uğraşıyorduk. Mustafa Kemal'in Samsun'a çıkararak milli mücadelenin ilk adımını attığında onun yanında olabilmek için babacığımın izin alarak Ali ile yollara koyulduk. Bu kadın erkek meselesi değil vatan meselesi idi. En büyük sevdamız olan vatan için Ali ile birlikte yollara koyulmak en güzel anılarımdan olmuştur.

Mustafa Kemal, diğer komutan arkadaşlarıyla sürekli mektuplarla yazışarak, onlara ülkenin bulunduğu durumu izah etmiş ve milli mücadeleye destek vermelerini sağlamıştı. Biz de küçükte olsa ona yardımcı olmak için yollardaydık. Kurtuluş savaşı boyunca bağımsızlığımızı kazanmak için Mustafa Kemal'in yanında olacağımızı söylemek üzere onunla Amasya Tamimi öncesinde görüşme imkânı bulduğumuzda, onun mavi çakmak gözlerini önceden görmüş gibiydim. Mektuplarımız, haber güvercinleri gibi yakınlaştırmıştı bizi ona. Ali'yi Çanakkale Savaşından, beni ise mektuplarımdan tanıyor, vatan sevdamızı biliyordu. Mustafa Kemal'in yanında, vereceği her göreve hazır olduğumuzu bildirdik. Mustafa Kemal'in talimatı ile milli mücadeleye destek verecek tüm kanaat önderlerine ülkenin içinde bulunduğu durumu anlatıp, Kuvay-i Milliye'ye destek vermeleri için mektuplar göndermeye başladık. Önce Erzurum Kongresi, Sivas Kongresi ve topyekûn kurtuluş savaşı boyunca en güzel yaptığım şeyi yaparak mektuplarımla anlattım vatan sevdamı. Mektuplarımız, kanatlarımızdı bağımsızlık aşkıyla çırpınan.

Evet, benim hayatım mektuplardı. Daha doğrusu mektuplar hayatım olmuştu. Cennetten annemin yazdığı mektuplar, babamın başucuma iliştirdiği mektuplar, kuyudan Yusuf'u çeker gibi iplerini çekip çıkardığım sevdâ mektupları, cepheden sılaya, gurbetten sevgiliye yazılan hasret mektupları, en büyük sevdâ vatanımın bağımsızlığı için yazdığım mücadele ve zafer mektupları. Benzetmek yanlış olmasın Yüce Allah'ın peygamberimiz Hz. Muhammet'e göndermiş olduğu vahiylerde bir mektup değil miydi? Tüm insanlığa gönderilen ilahi mektuplar... İşte tüm hayatım bu ilahi mektubun ışığında kendi mektuplarımdan yansımasıyla geçip gitmişti. Ve işte, size bu hatıralarımı yazdığım son mektubum; hayatım, mektuplarım, kanatlarım...